

Sag anlagt den 21. december 1995 af Hamburger Stahlwerke GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-234/95)

(96/C 64/37)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. december 1995 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hamburger Stahlwerke GmbH, Hamburg, ved advokat Axel Löhde, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, Dupong & Associés, 14 a, rue des Bains.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 31. oktober 1995 om statsstøtte ydet af Freie und Hansestadt Hamburg til EKSF-stålvirksomheden Hamburger Stahlwerke GmbH, Hamburg — SG (95) D/14318/K (95) 2754 endelig udg. — annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter derved, at der er lagt forkerte faktiske omstændigheder til grund, og derved, at kontradiktionsprincippet er blevet tilsidesat, at EKSF-traktaten og de principper, som skal anvendes ved gennemførelsen af traktaten, er blevet tilsidesat, samt at der foreligger magtfordrejning.

Konkret:

Lånet til forhøjelsen af kreditlinjen med 20 mio. DM i december 1992 var ingen støtte. Hertil har sagsøgeren anført, at Freie und Hansestadt Hamburg og Hamburgische Landesbank måtte forvente, at samtlige lån fra Hamburgische Landesbank til sagsøgeren ville blive anset som erstatning for egenkapitalen i tilfælde af sagsøgerens konkurs.

Kommissionens opfattelse, hvorefter forlængelsen og forhøjelsen af kreditlinjen i december 1993 også udgjorde støtte, fordi Freie und Hansestadt Hamburgs adfærd ikke var sammenlignelig med en normal, markedsøkonomisk investors adfærd, er forkert.

Forbundsregeringen henviste i sin meddelelse af 18. august 1995 til Kommissionen til, at sagsøgerens datterselskab i Euskirchen med en årskapacitet på 80 000 tons var blevet nedlagt endeligt, og at der i henhold til ligebehandlingsprincippet, også uden for rammerne af proceduren efter EKSF-traktatens artikel 95, skulle tages hensyn til denne nedlæggelse som kompensation for støtte. Endnu i sin meddelelse af 7. februar 1995 havde forbundsregeringen anført, at det økonomisk og forretningsmæssigt alene ville

være fornuftigt ikke at afvikle et engagement under lavkonjunkturen, men derimod at gøre dette under bedre konjunkturer, og at den begrænsede kreditforhøjelse i 1993 — der udtrykkeligt havde til formål at sælge sagsøgeren — derfor var den eneste fornuftige økonomiske disposition, som enhver privat erhvervsdrivende i en tilsvarende situation ligeledes ville have truffet. Kommissionen behandlede ikke disse argumenter i sin beslutning.

Selv hvis det med urette antages, at forlængelsen og forhøjelsen af kreditlinjen i december 1993 udgør støtte, er det under alle omstændigheder klart, at dette kun kan gælde for en ringe dels vedkommende.

Sag anlagt den 24. december 1995 af dr. Anthony Goldstein mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-235/95)

(96/C 64/38)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. december 1995 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af dr. Anthony Goldstein ved solicitor Raymond St. John Murphy, advokatfirmaet Merriman White, 3, King's Bench Walk, Inner Temple, London.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 16. oktober 1995, hvori den bl.a. afslår at tage beslutningen af 20. januar 1994 op til fornyet overvejelse under hensyntagen til de faktiske og retlige oplysninger, der er forelagt den, i overensstemmelse med de principper, der er fastslået i traktaten, således som disse er fortolket af Domstolen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der har en i Fællesskabet anerkendt speciallægeuddannelse i reumatologi, anmodede den 10. august 1993 i medfør af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 Kommissionen om at fastslå, at General Medical Council (GMC) — et ved lov oprettet organ, der træffer afgørelse vedrørende udøvelse af virksomhed som læge på Det Forenede Kongeriges område — har tilsidesat EØF-traktatens artikel 85 og 86. Det anføres i sagsøgerens klage, at GMC

- forhindrer personer, som har et i Fællesskabet anerkendt bevis for en speciallægeuddannelse, der er udstedt i henhold til Rådets direktiv 93/16/EØF, i at få offentliggjort i fortegnelsen over læger (»Medical Register«), at de har et sådant speciale, og
- har fastsat regler, hvorefter man ikke kan få direkte adgang til læger, der har en i Fællesskabet anerkendt